

Dílo psané v Comic Sans

Věnováno Adamovi (Meecca, Catamurlock, kanálu StaySteak)

Jehličí

Smrti plné louky

Plné snů rakve

V nich tolik krve

Umírám jako vy loutky

Myšlenka falešná

Ted' už není tak krásná

Stala se pravdou

Mou a jedinou

Můj čas konečný

Ten jehož cesty

Nevedou nevěsty

Ale čas smutný

Vedle mě nekončící svět

Vede mě s krásou posledních vět

Jsem zde opět sám

Bez lásky srdce mám

Zvláštní

Den za dnem v bílé poušti

Tyčící se stromy

Procházím tím sněhem

Stejně jako mým snem

Stopy mé se hned ztratí

Jako city které mi vadí

Blíží se noc a já nevím kam dál

Myslel jsem na ten sen co se mi zdál

Když louka zasněžená

Ke mě promlouvá

Já nic neslyším

Jako láska má

Nekonečná

O které nevím

Celé mé tělo pokryto sněhem

Jediné oči které pořád vidí

Vidí jen bílo

Především stromy

Krásným snem procházím

Jen krev stékající vidím

Poradně nevím

Na co vlastně myslím

Sám sebe se však ptám

Jestli jsem tu pro to co nezískám

Dál na lásku čekat nehodlám

A té falešné se vzdám

Osud můj je nejmenován

Není slyšet není dán

Nevím jestlipak budu milován

Však v něm nebudu sám

Společná samota mě vítá

Je všude jedné než láska létá

Nic víc už k lásce nemám

Až po den

V zimním čase

Který končí

Tak rychle zdá se

Už nikdo nesní

Toužil jsem v zítřek překrásný

Potkalo mě však neštěstí

Provází mě teď a stále

Jako myšlenky v mé hlavě

Které nekončí

Sloužící svým myšlenkám

Pomalu smutkem upadám

Nic než zahrady lásky

A plné lesy básní

Mě nepotkávají

Věci ve které jsem věřil

Lásku kterou spatřil

Není to vše co jsem chtěl

Sám sobě jsem věřit neměl

Už mě čekají

V den konečný

Jediný šťastný

Nový

Bezmocné si uvědomit

Je jako dlouze zemřít

V překrásné doufat

Včas kdy mohu zoufat

Však né tak jako ostatní

Je to konec či začátek noví

Společně se samotou

Obdivuji dívku překrásnou

Však není to o kráse

Ostatním jinak zdá se

Ale já čím dál tím víc věřím

Ve věci které popsat neumím

Ve věci které jsou mi tak daleké

Drive by se zdálo by se že blízké

Už není čeho bych se mohl bát

Když se vše může u konce zdát

Jsem jen člověk co o lásce nic neví

Člověk smutný a ani né zdravý

Za jehličím na stromě

Se schovává láska v temnotě

A já zde čekám

Až tu lásku potkám
Až ji budu moct něco krásného říct
A její svět a krásu názoru ctít
Věřím v ni pořád a stále
Na nic jiného už nemyslím
Věřím že jsem si život vybral správně
Teď už jen nevím
Jestli mi bylo nebo bude
Krásně

Osamělé štěstí

Ticho mořského větru
Zavřen zde cítím
Básně mé ukázány světu
Se srdcem mým

Prostý vánek na dně
Pomalinku stoupající
Chladně a smutně
Jako chlapec milující

Kapka naděje
Při poslední chvíli
Láska už nehřeje

Svět můj se mění

Už se nic neděje

Jen záře ponurá

Jako ta neděle

Která je konečná

Nudné jmění

Smrt je přirozená

Smutek musí být

Kde je má vyvolená

Nezbývá než snít

Faleš ve vzduchu

Mrtvo všem na očích

Sobeckost od ucha k uchu

Jsme jen city ve věcích

Co na tom sejde

Každý nápad

Jak člověk pojde

Není smrti odklad

Nese

Obavy že všech stran
Jako duše má jsem strhán
V dny kdy lásku potřebuji
Ji nejvíc postrádám
A v dny kdy ji opravdu chci
Se jak falešný zdám

Jsou to dny a týdny
Hluboké samoty
Jsem ve snech znovu
A jsem tam sám
Hledám lásku novou
Na to se ptám

City spí
Čekají
Na úmrtí
Které přichází

Ve vzduchu smrt
Někdo se smrti dočkal
Báseň prázdná bez vět
Jsem já kdo ji čekal

Kdo slyší myšlenky mé

S mraky plul jsem

Na nebi krásně modrém

Slyším každý kousek věty

Překrásné mě teprve čeká

Slyším i jejich sonety

Vidím nebo se mi to zdá

Sním tak často že jsem zapomněl

Nevím co je a co není

Ani co bych dělat měl

Blíží a vzdaluje se moje vykoupení

Tolik hříšných ještě víc hloupých

Jak můžu svět sdílet

Nemůžu slyšet víc než svůj dech

Nevím a zároveň vědět

Jaké to je v tomto světě trpět

Jako smutný čekající květ

Nenechajíc si sny vzít

A své myšlenky znít

Potkává ona mě
Den každý
Jestli pak se směje
Jako já na ní

Cítím ten svět
Jako ten květ
V mé básni
Poslední

Smutek nad jezírkem lásky

Špatným zítřkům jsem se vzal
A uvědomil jsi co hledal
Já zjišťuji dál
Že ve smutku lásku lásku nezískám
Získám ji s nadějí a štěstím
Které zničí žal

Nedělám si iluze o dokonalosti
Jen trochu krásy a chytrosti
Zda li mi to k lásce stačí
Jestli pak je tu někdo takový

Již však vím
Čeho se vzdávám

A co hledám

Mou milou nemám

Jaký to den

Den kdy lásky je nejvíce

Jako by ostatní byly bez ní

Chybám zde prostor není

Už konci nazouvám střevíce

Šaty už jsem ušil smutkem

A vlasy svázel touhou

Nalíčil ji lží dlouhou

Společně s jejím pláčem

Pláčem který mou práci vzdal

Jako já lásku co jsem znal

Jako já ve snech a mracích

V těchto dnech zamilovaných

Malá zář

Zdi bránicí jiným cítím

Projít dál cítit vinu

Cítit lásky touhu

Nevidím víc než mám

Chtěl bych časy staré

Nejen vzpomínat

Žít tam v době krásné

V temnotě se nerozplývat

Již nadále jsem ztracen

Konec já už jen vítám

Není cesty k secí mém

Jsem zapomenut nebo zrazen

Obvyklí den

V bouři sám

A v tichu s někým

Pořád vám

Mávám

Jsem tak moc smutný

Jak to

Protože cítím se samotný

Znáš to

Lidi umřou

Myšlenky prominou

Jako láska má

Není už žádná

Je mrtvá

Jako já

Lucii

V létě krásném jako oči její
Krásný to den co za to stojí
Vůně květin která má ráda
Však je jiná než se zdála

Běžím lesem který se louce podobá
Sejdeme se uprostřed jsme tam oba
Povídáme si o krásných vládách
O vlnách snech unašejících

My světu nešťastnému
A já jsem s ní
Směji se
Nejen neštěstí
Ale nejen tomu jejímu
Jen nám dobře
A ona to ví

Sníží mi láska

Nikdy tolik inspirace

Ted když si píšu s ní

Všechny myšlenky negativní

Jsem sám nebo s ní v mé válce

Válce myšlenek

Lásku spochybňujíc

Prázdný ostrůvek

Sám sebe litujíc

Mi dává sbohem

Sám sebe pohřbívá

Je v srdci mém

Nebo jen vzpomíná

Předešel čas

Přenáším se nad lesem
Který je plný
Plný citů mrtvých
Které se naplnit snažím
Nebýt smutný
V těchto časech

Tiká mi svět čas mizí
Jako city které jsem ji dal
Jsem prostě vzdal
Jako srdce její

Dívka zde nová
Co se hodná zdá
Můžu ji já srdce své
Je moje to srdce které
Po lásce prahne
Se kterou jí dosáhne

Možná když budu sám
Se pravdu dozvím
Možná když budu sebousám
Dívku snů potkám

Bezejmená

Zelená tráva

A žlutné listí

Kde je ta práva

A kdo to zjistí

Modré to nebe

Je tu pěkně

Kam mě cit nese

Jsem někde

Tam kde štěstí najdu

Tam bych chtěl být

Kdy z cesty špatné sejdu

Nechám svůj osud snít

Který se mi zdá

Tak jako teď já

V moment smutný

Který málo kdo ocení

Jako ten den první

Kdy vánek venku vál

A já první báseň psal

Krůčky krůčků

Jak je samota dlouhá
Jako dráha smrtelná
Nekončí nesmutní
Jako teď a kdysi já
Jak může být šťastná
Když jsme pár takový

Jsou to lži
Nebo nesplněné sny
Je to konec
Nebo jen další slza na líc

Kéžbi konec nebyl
Vždy je smutný
Nic jsem si nepřál
A teď být volný

Jak můžeme žít dál
Když jsem to vzdal
Příště ještě smutněji
Koho já teď mám
Nemůžu dál nemůžu sám
Poslední krok ke konci

Radostná

Jsem jediný který

Té dívce píše

Nebo z řady více

Z kluků ten mněký

Jsou ty zprávy výjimečné

Když jsou pro mě

Zda-li jsou citem jiné

Nebo tvořeny nudně

Bude mé vášně číst

A číst mezi řádky

Bude moct mě vést

A mít pěkné zítřky

Nezpochybní každou větu

Bude mi vidět do mých snů

Ale nemůžu si vymýšlet

Jsem to já

Kdo nepřestává

A vnáší konec do vět

Tišší

Ptáček zpívá píseň snů

Zní nám v uších

V ni jména všech druhů

V depresích vyšších

Jsou jako já nejsem sám

Nebo je to falešné

Jako slova které znám

Tak bolestivé

Nemůžu dál a přesto jsem

Vánek mi vál jak poslední den

Je to jen ten z mnoha

Hrozných dnů kdy mohla

Býti semnou a však není

Co se děje že nic nemění

Je tu malé řešení

Které je provázeno bolestí

Šeptají mi ptáčci

O mém konci

Došlo z těží

Jak dlouhá je trat'

Jak dlouhá má lež

Říkají jen vrat'

Nikdy ne kam běž

Jaký je svět

Bez mých vět

Plný bez mé naděje

Prázdný mým smutkem

Nevím co se děje

Ale souvisí to s koncem

Cítit vidět vše špatně

Slyšet a vědět krásně

Jak se jinak mám

Divně

Nepopsatelně

Už nic neznám

"Dílo psané v Comic Sansu"

Meece - Dalton

23.12.2015